

Å være både levende og død

Mange av oss dør langsomt, bit for bit, og så sent at det nesten ikke merkes. Det er noen av cellene som former oss som ikke orker mer. Hårcellene på issen og i pannen dør svært tidlig hos de fleste menn. La gå, vi savner dem ikke. Verre er det når synscellene i øyebunnen begynner å dø – en etter en. Synet blir dårligere og dårligere. Mange av cellene som skal oppfatte tale og andre lyder, er også døde. Det hender mye rart med oss som er både levende og døde. Vi tilhører to verdener som ikke alltid passer sammen.

Jeg reiste en dag på trikken fra Sinsen til Majorstuen. Jeg koser meg på trikken. Det hender så mye. Typen kommer på og typen går av, og alle oppfører de seg litt forskjellig. Man trenger ikke gode øyne for å registrere det. På Sinsen terrasse entret to olabukser trikken. Jeg merket meg at ungdommen ikke stemplet som oss andre og at de ikke sjenerte seg for å snakke med eldre medreisende. Jeg ergret meg over deres freidighet.

Jeg lurte på om jeg skulle gå av på Carl Berners plass og gå over i buss for å slippe å reise gjennom sentrum i rushtiden. Jeg skulle til å reise meg da jeg ble forstyrret av den ene av de to frekkasene. Han sa noe jeg ikke forsto og viste meg noe han antakelig ville selge. «Jeg er ikke interessert,» svarte jeg vennlig, og ristet på hodet for å understreke. Den freidige ungdommen ga seg ikke. «Jeg har sagt at jeg *ikke* er interessert,» gjentok jeg, denne gangen høyt og hissig – «og dessuten har jeg ikke tid til å høre på deg. Jeg skal av på dette stoppestedet!»

Det hele var ekkelt. Jeg vakte oppsikt, og verre ble det da jeg reiste meg for å gå mot utgangen. Ungdommen grep meg i skulderen og holdt salgsgjenstanden helt opp i ansiktet mitt. Da så jeg det: Billett-kontrollør sto det med tydelige bokstaver. Jeg bukket som for kongen, viste frem kortet og småløp fra trikken mens jeg mumlet noe om syn og hørsel. Episoden har gitt meg komplekser og kontrollfobier. Overalt på tog og trikk speider jeg etter kontrollører. Forleden, da jeg gikk av T-banen på Stortorget, ble jeg på ny tiltalt av en uniformert herre som bar på en dokumentmappe. Lydig stoppet jeg og lette frem trikkekortet som jeg hadde i portemoneen i baklommen. «Jeg misforsto,» sa mannen. Han ville selge Krigsropets julenummer. Jeg kjøpte fire eksemplarer.

Arnfinn Engeset
Oslo

Manuskriptet ble mottatt 22.5. 2007 og godkjent 29.5. 2007. Medisinsk redaktør Jan C. Frich.

Illustrasjon Kari Stai, Patron